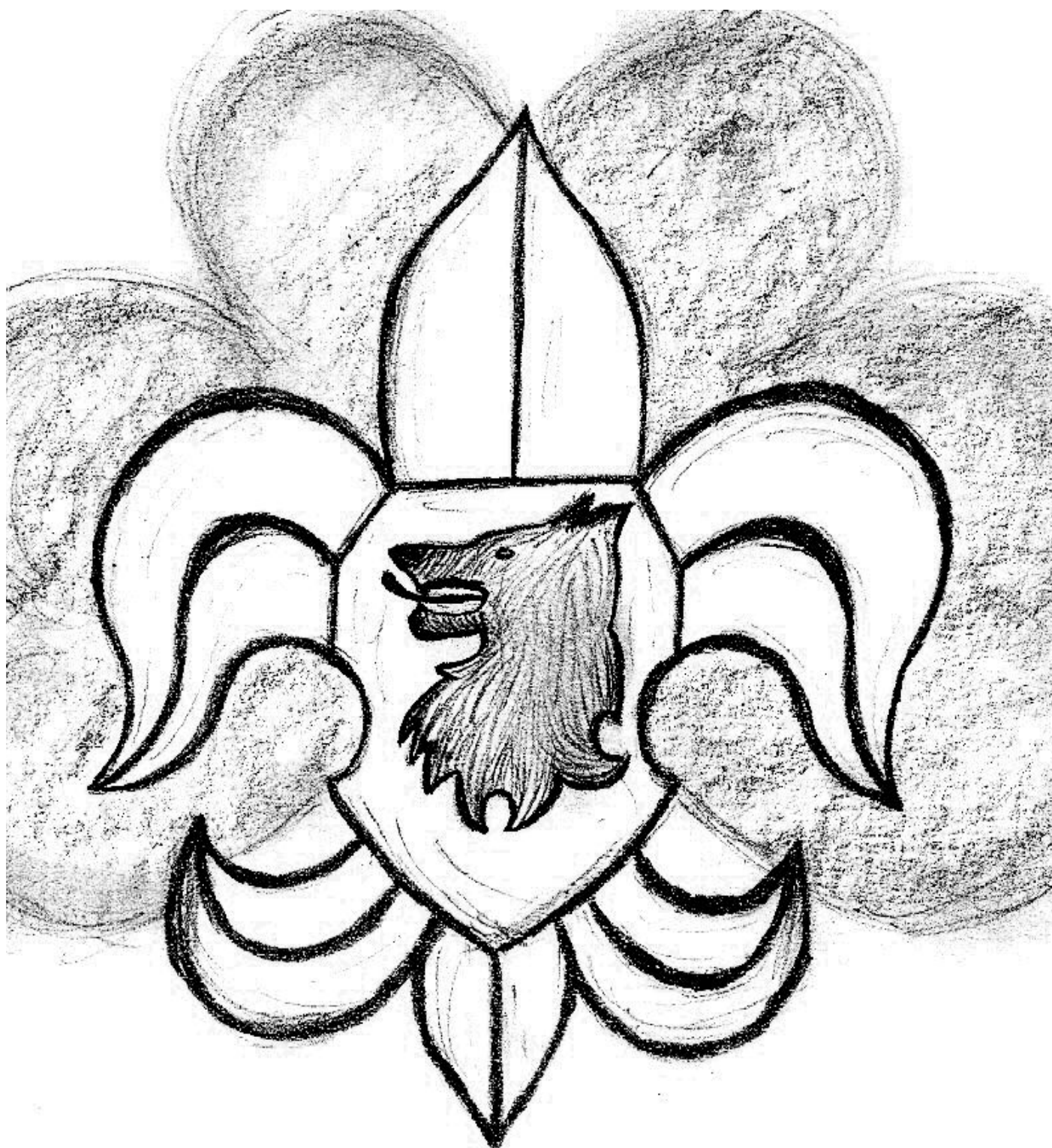

TOTEM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

LEDEN 2010 - Ročník 3

ÚVODNÍ SLOVO

Velevážení příznivci dobrušského skautského oběžníku - Totemu,

jak již to tak v našem světě bývá, po 365 dnech nastává nový rok. Letos píšeme na konci desítku, na počátku dvacítku. Zajímavá cifra. To však není důležité.

Mnohem důležitější je fakt, že si právě čtete další číslo Totemu - a ne ledajaké! Je to první číslo TŘETÍHO ročníku, což je jistě krásné, že se tento oběžník dočkává stále dalších a dalších čísel a vypadá to (ťukám do dřeva, abych něco nezakřikl), že snad ještě chvíli i bude! Čeká nás však moho změn.

Pro mě osobně to nebude ani BOHUŽEL, ani BOHUDÍK,

když prozradím, že tento oběžník upouští ze své měsíční pravidelnosti a bude dále vydáván jako dvouměsíčník. Zlým jazykům vzkazuji: máme ještě mnoho sil, mnoho nadšení, avšak ani oddíly, ani sebe nemůžeme trápit donekonečna každoměsíčními příspěvky (je to velice časově náročné!), rozhodli jsme se proto v redakční radě, že letos zkusíme uveřejnit „pouze“ 6 čísel, a to opravdu nabítených informacemi, radami, pozvánkami, fotkami a vším, čím budeme moci, abyste s číslem po dva měsíce vystačili!

Jak se změnila rubriky, jaké jsme vypustili, jaké jsme naopak přidali, zjistíte sami, pokud si pozorně prohlédnete toto číslo. Nepozorným poradím alespoň to, že oblíbené rubriky zůstaly!

Překvapení vás pak bude čekat ke konci čísla, doufáme, že se budete bavit stejně jako my. Dovolím si ještě podotknout, abyste si nezapomněli prohlédnout všechny pozvánky, třeba vám nějaká akce přijde na počátku roku vhod.

A protože nikdo nemá rád dlouhé proslovy, nebudu už více zdržovat, popřeji vám už jen jménem redakční rady hodně štěstí, zdraví, lásky a spokojenosti, nic (jak tak nad tím teď v rychlosti přemýšlím) není důležitější!

Ať se vám líbí číslo 1 v roce 2010 a zůstaňte s námi!

Obsah Totemu

2 - Úvodní slovo	29 - Pozvánky
Obsah	- Tříkrálová sbírka
3 - Střediskové dění	- Hokej 2010
- Mikulášská besídka	
- Betlémské světlo	31 - Z kroniky Vlčat
- Zrmzlinek	33 - Fotoromán
- Medátka	36 - Závěrečná stránka
- Světlušky	- Uzávěrka
- Vlčata	- V příštím čísle
- Mohykáni	- Tiráž
16 - Tip na výlet	37 - Citát
18 - Tip na knihu	
20 - Tip na vyrábění	
22 - Rozhovor s ...	
- ... Lenkou Slavíkovou	
27 - PF 2010	

STŘEDISKOVÉ BĚNÍ

MIKULÁŠSKÁ BESÍDKA 4.12.2009

Rok se sešel s rokem a byla tu zase mikulášská nadílka pro dobrušské skauty. Vše se semlelo 4. 12. již tradičně v malé tělocvičně Základní školy Františka Kupky. Předcházelo tomu samozřejmě velké chystání, ať už ze strany Mikulášsko-andělsko-čertovské, střediskové, sponzorské (díky Pekařství Klobas), ale také oddílové. Na posledních listopadových schůzkách, a kdo stihl i na první prosincové, připravoval se totiž program velkolepý pro Mikuláše a jeho družinu. Každý si chtěl laskominu od Mikuláše nějak zasloužit. Nutno podotknout, že opravdu s velkým nasazením předváděli se naši nejmenší – od Měďat, včetně družinky Tygrů, přes vlčata po světlušky. Hlavně pro ně (a potažmo jejich mladší sourozence a rodiče) je vlastně tato akce již roky a úspěšně pořádána. Pro starší (skauti a skautky) je to příležitost se vyblbnout s minimálními ná-

sledky, tj. pouze s drobným psychickým narušením posluchačů. V tomto duchu odezněly i scény a scénky pro Mikuláše. Někdy neměl slov, ale celkově byl spokojen a svolil aby anděl odměnil všechny účinkující.

Podle potlesku se program líbil i rodičům a přátelům Junáka, kteří se dostavili v poměrně hojném počtu i přesto, že společenským životem Dobrušky a okolí cloumala chřipka. Oproti loňsku zajistil Petr s Vaškem i kvalitní ozvučení a tak se mohlo zpívat, hrát a mluvit jak u profíků. Jen malý stesk pro čtenáře vládnoucí hudebními nástroji: Zkuste nás za rok nenechat ve štychu a přispět živou hudbou k atmosféře. Je to přece léty osvědčené u jarních a podzimních ohňů a i některých předešlých Mikulášů.

Když na konec nadílky a pro-

gramu zazněl již tradičně pokřik střediska, Mikuláš zamáchl slzu dojetí z té energie akumulované v dětských hrdlech a s radostí slíbil, že za rok dorazí opět se svou družinou. Pro ty, kteří ještě nebyli úplně vyčerpáni programem, byl připraven „tunel do neznáma“, který nám před lety ušily duše spřízněné. Zvlášť pro nejmenší funguje jako magnet a prolézali by možná ještě teď. Není to ale výlučně meďátkovská záležitost, protože tunel vyzkoušelo s radostí i několik Mohykánů.

Tak končí moje krátká reportáž z úspěšné akce střediskové a ať před vámi všemi jsou jen úspěšní dnové!

IF

BETLÉMSKÉ SVĚTLO 24.-25.12.2009

ZMRZLÍNEK NA ORLICKÉM ZÁHOŘÍ

28.-30.12.2009

Přes počáteční skepsi, kdy se většině stálých účastníků nechtělo nebo prostě nemohli, se akce přece jen uskutečnila. Jako každý rok jsem si sliboval, že některé výroky budu hned zapisovat, abych je tu neopomněl doslovně citovat, ale jako každý rok jsem to neudělal.

Takže musíte vzít za vděk mým povrchním komentářem. Hned na začátek chci napsat, že ani dárek na baby nezabral, takže ani letos se nehrnuly. No škoda, ale už nemohou říkat, že nebyly zvané a jak řekl Kozel: „Oni se prostě nedokážou domluvit na akci jako my.“

Takže kdo tam všechno byl: Držka, Petr větší, Kim, Kozel, Vašek, Simpa, Pešek. Jednou tam s námi přespál i Bendžo a Jana (ne ta jeho) a návštěvou dorazil i Pety s chotí a psem. Holanďany, zástupce CHKO a Policie nepočítaje.

Nakládání i odjezd od klubovny byl na mé zkušenosti celkem rychlý, tradiční nákup potravin a s drobnými zastávkami pro Kozla, pro Kozlovu zimní bundu, pro Kozlův hudební nástroj, apod. jsme dojeli na louku. Ideální počasí, ne moc sněhu, umrzlo. Z místní cedule jsem se dozvěděl, s kým mám tu čest další dva dny sdílet společné teritorium, a pak už následoval tradiční výběr místa pro stavbu obydlí. Po tom, co mi Kozel při špendlení namasíroval ramena, zjistil že je lepší je zmasakrovat Vibramem na FettKetch také Peškovi, a potom už se naštěstí nemohl hnout, a tak nás tolik nehonil. Petr tradičně bděl nad čistotou procesů, takže jsme si nedovolili nic ošidit. Kolem druhé odpoledne už si každý ladil jen své detaily – Petr dlouho kolem své postele až jí dotáhl téměř

k dokonalosti.

Jak jsem psal na začátku o té moc pěkné rychlosti startu, kterou kritizoval jen Vašek, tak rosná i dveře zůstaly ve skladu.

Brutárek jsem si tedy postavil co nejbližší postele a druhé straně v tee-pee pro zahřátí nechal nejnovější vynález místních koumáků – ohňový kastrol. Dřeva z Vegáče naštěstí bylo dost poschováváno v Království, a tak se mohlo hned valit na dvou topeništích současně. V tu ránu bylo kouře dost – samozřejmě z brutárku ne :-).

Na večeri byl ovárek. z kterého zůstala polévka i na další den. Já s Peškem a Kozlem jsme stihli navečer ještě tradiční návštěvu hospody v Záhoří. Dorazili Holanďani a podle Petrova nástupu s keltským doplňováním tekutin to byl pro ně jistě nezapomenutelný zážitek. Pro nás dobře, že zásoby zkonsumoval někdo jiný.

Jinak už se nic zajímavého nedělo, kromě Macháčka, nějakého toho hraní a zpívání, přednášek na různá témata, hledání ideálního komínového efektu stanu a hlášení o aktuální vnější a vnitřní teplotě každých 10 min.

Přes noc přituhovalo a ráno dle hlášení elektronické meteorostanice bylo -15°C. Vašek, který spal ve studánce pro větší individuální zážitek potvrdil arktické prostředí. Simpa začal normálně komunikovat až po rumu, teplém čaji a neustálém zahřívání se nad ohněm kolem 11,00 hodin. Petr vyhodnotil, že na spacácích už nebude šetřit a jeden ze dvou, co na sobě měl. vyměnil za jiný s příznivějšími teplotními popisky.

K snídani jsme si udělali míchaná vajíčka na dva způsoby a k

tomu ovarovou polévku a šlo se dělat dříví na saunu. Simpa celý den dřel jako mezek, nosil klády z lesa k vodě a nakonec do sauny nešel. Obětavý kamarád. Pešek vybudoval báječné pařeníště s luxusními lavicemi, no, co vám budu vykládat, radost se saunovat. Orlice je pořád stejně studená a sníh bohužel nebyl.

Celí zdechlí jsme absolvovali další večer s povídáním, hraním, doplňováním tekutin a divadelním vystoupením na téma: „soukání se do spacáků“. Bylo mnohem tepleji a v noci začal padat sníh s deštěm. Asi to bylo tím tlakem, že bylo uvnitř nasyceno kouřem, já myslím, že to bylo tím ohňovým kastrolem a Kim, že tím mokrým dřívím, protože suché jsme prý spálili na saunu ...

Ráno bylo všude mokro, byly asi +3°C, na balení paráda. Z teplých spacáků se nám nechtělo, ale nakonec se všechno uklidilo poměrně rychle. Odjezd, sušení typka, mytí nádobí, srdceryvné loučení, to už probíhalo v Dobrušce. Ve dvě odpoledne už jsem byl na cestě k rodině. Jak řekl Kozel: „Upadá to, dříve jsme jezdili hned po svátcích a byli tam do Silvestra“.

Tak jestli budu živej a zdravej, tak zase napřesrok! Díky všem.

Držka

V měsíci prosinci jsme toho s dětmi prožili opravdu hodně. Mimo schůzek plných her jsme také měli „vánoční přespávání v klubovně“.

Ale zpět ke schůzkám. Konečně mohu podat informace o dění v tělocvičně. Děti většinou hrají různé opičí dráhy, nebo na babu. Program je určitě mnohem pestřejší, ale není v mých silách zapamatovat si vše. V klubovně jsme také nezaháleli. Největší úspěch měly určitě „smyslové hry“, kdy se dvěma dětem zavážou oči a jedno dítě má v ruce dvě lžice a cinká jím o sebe. Ostatní děti jsou rozestavení v prostoru a dělají zábrany a snaží se trochu zmást hlavní hrdiny hry se zavázanýma očima. Také děti prověřovaly své dovednosti s hledáním předmětů. Schoval se oříšek a měly za úkol ho najít. Nesměli však říkat nahlas, kde je a ani na něj ukazovat. Bohužel děti to zřejmě nepochopily, takže vše věděly hned, jak jeden vykřikl: „oříšéék“. Méďátka se snažila i kreslit. Měli předkresleny tečky a

podle nich měli obkreslit obrázek, který byl už nakreslený. Musím říct, že to bylo pro ně opravdu těžké, protože ten obrázek vypadal jako jeden velký škrtanec.

Poslední vánoční schůzka byla opravdu vydařená. Zachovalo se mnoho tradic, jako je pouštění lodiček, nebo zpívání koled u stromečku na náměstí v Dobrušce. Hrál se také hodně her. Zmíním alespoň jednu a to je fotbal se svíčkami. Děti měly svíčky a snažily se dát gól tím, že sfouknou svíčku protihráči v brance. Zvítězila družinka v čele s Adamem. Nikomu se nic nestalo, tak se mohlo vyrazit ke stromečku na náměstí. Děti byly rozděleny na tři družinky. Cestou na náměstí měly tři úkoly. Vybíraly jaká výloha je nejhezčí, kterou knížku by si vybraly z knihkupectví, ale hlavně se snažily spočítat polystyrénové koule na stromečku. Nakonec jsme si všichni zazpívali: Narodil se Kristus Pán, Veselé vánoční hody a Štědrej večer nastal. Vrátili jsme se do klubovny úplně

promrzlí, protože rtuť v teploměru klesla opravdu hodně pod bod mrazu. Hned jak jsme přišli, tak se zahrálo pár her a připravovalo se spaní. Ifik všem řekl pohádku a šlo se spát. Matračky opět posloužily dobře. Ráno, když se méďátka vzbudila, již v 7:15 začal opravdový chaos. Nikdo nemohl najít svoje oblečení ani svoje věci. Bohužel si nikdo nepamatoval ani jak vypadalo. Nakonec se ale vše našlo a děti mohli na snídani. Měli jsme výborné muffiny od Maxíkova tatínka. Poté jsme se pomalu všichni rozcházeli do svých domovů. Ještě musím zmínit skvělé jídlo od Ifika a Vendy, protože všem chutnalo až se jim dělaly boule za ušima.

To by bylo asi vše z naší činnosti. Mohu už jen popřát šťastný nový rok a hlavně alespoň tolik zážitků jako letos!

Viky

Vánoční schůzka Meďátek aneb v klubovně se lépe chrápe

Stalo se již tradicí, že vánoční schůzka Meďátek je spojena s přespaním v klubovně. Po loňské zkušenosti s kontinuálním celonočním přikládáním do kamen v tehdy ještě nezatepleném sousedním domečku, přesunuli jsme se letos rádi na tuto akci do velké klubovny. Přesto, že obyvatelstvo klátila chřipka a venku mrzlo až vrány a podnapilí spoluobčané padaly na zobák, dostavilo se do klubovny 18. prosince v pět večer 16 odhodlanců ve věku čtyři až sedm let. Na ně byla, v druhém pomyslném rohu ringu, nachystána čtveřice porůznu nevyspalých nebo hezky předvánočně unavených vedoucích věku neurčitěho (Iva, Vendy, Wiki a If).

Začalo se několika klasickými hrami a už se vařila večeře. I když kolínka trochu připomínala pohádku „o lepidýlku káněti“, po plném hrnci se jen zaprášilo a ně-

kterí svišti si dali nášup několika násobný. Po jídle jsme se rozdělili na tři družiny a šli do mrazu plnit úkoly. V soutěži o nejhezčí výlohu vyhrála u Meďat hádejte, která? Samo že hračkářství. Když jsme spočítali kouličky na vánočním stromě a zazpívali si koledy došlo na dárečky. Každý měl za úkol přinést z domu jeden dáreček a odevzdal ho při příchodu do klubovny pod skautský stromeček. Teď přišlo to překvápko, protože dárky byly najednou pod velkým stromem na náměstí. Za správnou odpověď v soutěži mohl si každý postupně vybrat dáreček přímo z pod stromu. Protože už ale pořádně přituhlo, nechali jsme rozbalování až do klubovny.

V teple se samozřejmě nejprve rozjeli ti, kteří už opravdu nemohli ani dojít z náměstí. Holt, dítě vydrží víc jak člověk! Po několika dalších skotačivých hrách přišel hřeb večera: stezka odvahy. Cestu ukazovaly tři svíčky a vedla po schodech do přízemí na záchody

(to kdyby se snad někdo strachy po...) a zpět. Na konci byla figurka, kterou měl každý potom na důkaz absolvování celé stezky namalovat. Největší raubíři a frajeři klasicky najednou zmlkli a klepali bradičkou. Naopak původně nenápadní prošli vše v pohodě.

Pak už k velké radosti postupně odpadávajících vedoucích přišli na řadu kartáčky, pasty a spacáky. Vítězem hry na spáče sedmispáče byly právě Vendy a Wiki. Nedoposlouchali ani skvělou adaptaci pohádky „O Krátkém, Tenkém a Slepozrakém“. Naopak někteří usínali velice pozvolna. Nakonec ale všichni zabrali a ráno vypadali i vyspale. Snídala se skvělá vánočka a pak už se balilo a uklízelo. Díky Ivo, Vendy i Wiki! Šestnáct svišťů mělo kvůli Vám super předvánoční zážitek. Mě stačilo jen si vzpomenout na tu pohádku. Tak Nazdar zase za rok!

IF

1. schůzka

Na první prosincovou schůzku jsme se sešly v ZŠ Fr. Kupky, kde jsme s napětím očekávaly příchod Mikuláše a spolu s námi tam čekali i vlčata, skauti, skautky, rodiče a spousta dalších, kteří ho chtěli vidět na vlastní oči. Když jsme Mikuláše mocným „řevem“ přivolali, přišel s ním i krásný anděl s košíčkem plným dobrot a s řinčením se přihnál čert, který vztekle mával ocasem a strašil nehodné děti. A protože jsme se na Mikuláše moc těšili, měly jsme pro něj připravenou také scénku – upravenou verzi pohádky o Sněhurce – o hodné královně, zlých trpaslících a princů zakletém v čivavu, která se nakonec i přes drobná prostorová nedopatření odehrála až do konce a anděl nás všechny podaroval.:-) Scénky měly připravené i ostatní oddíly, takže jsme mohli vidět pohádku o řepě, jak to chodí u skautů na schůzce a jak to vypadá, když Slunečnice one-mocní.

2. schůzka

Nestihla jsem zatopit, takže se toho ujmulý samý světlušky pod mým odborným dozorem. Takže, jak na to. „Papír se nemuchlá nýbrž pokládá, nejlépe celé listy. Zároveň se zaskládá co největšími kusy polínek. Když škrtne se sirkou, zásadně ji dáváme hlavičkou nahoru, abychom se nepopálily, čímž se ovšem notně zkrátí doba hoření. Při doteku s papírem sirka zhasne, otázka je proč, když je papír suchý.“ Nakonec však byly všechny problémy zdárně vyřešeny, takže papír se muchlá, na to třísky, sirka hlavičkou dolů, a oheň sice pálí a musíme být opatrné, ale nesmíme se ho bát. Než také papír chytne, je potřeba mu dopřát trochu času a ne sirku hned zaho-

dit s tím „že se spálíme“. Hanička má také ulovenou první odborku Zimní sporty – lyžaře! Juhuuú!!!! Šikulka. Pak se holčičky rozdělily do dvojic, dostaly A4 papíru a měly napsat co nejvíce nápadů, proč si myslí, že se slaví Vánoce, jestli je potřeba je slavit a jak by se slavit měly. Potom jsme se sesedly u stolu a o svých nápadech jsme si povídaly – zejména jsme se snažily najít na každém návrhu pro a proti a umět si svůj názor obhájit, což někdy nebylo lehké. Mohly jsme se tedy dohadovat o tom, jestli by měli Vánoce slavit pouze věřící, protože se narodil Ježíš Kristus, ale shodli jsme se na vánočních zvycích, také na tom, že by lidé měli být co nejvíce spolu a dávat si dárky, aby udělali radost nejen někomu jinému, ale aby i oni sami měli radost, že mohou někoho podarovat. Brzy se setmělo, proto jsme si zahrály Mafiány trochu jinak – s Kolombem a doktorem z hor a vesničané se naučili „aktivnímu odporu“. Po třetím kole už se obhajoby i obžaloby zhostili někteří velice zdatně, zejména Kristýnka a Hanička. Nezapomenu, jak „Kristýnka viděla na Hrádku na náměstí Anet v dlouhém černém plášti, jak se hádá s nějakým starším mužem a pak na něj vytáhla pistolí!“ Anet byla po takovémhle obvinění tak v šoku, že se nezmohla ani na to vysvětlit, že je nevinná/byl to její strýc, co jí daroval stříkací pistolku/hráli skvělou hru apod. Čas se nám ale krátil, takže uprostřed příprav hry Na námořníky, kteří vedou svoje lodě bezpečně do přístavu zaklepal na dveře Cvrček, že už je čas, takže jsme vše uklidily a rozešly jsme se domů.

Vánoční schůzka

V čem byla dnešní schůzka ne-tradiční?! Byla vánoční. Sešly jsme

se jako každý jiný pátek, ale tentokrát byla schůzka až do půl desáté večer. Škoda, že se nás nesešlo víc, bylo nás jedenáct, ale i tak jsme si to užily. Holky si s sebou přinesly dárčky pro ostatní, které daly do společné krabice. Abychom naladily atmosféru, vyrobily jsme si pár přáníček, které Světlušky udělaly pro rodiče, pro babičky a nebo i pro nás vedoucí. Nejdříve se jim do toho nechtělo, ale pak je to začalo bavit a musím říct, že se jim moc povedly! Taky jsme si celou dobu topily v našich krásných kamínkách, měly jsme rozdělaný koberec a seděly jsme na zemi, povídaly si, hrály hry. Pak přinesl Ježíšek společný dárek – krabici, ve které byl pro každou Světlušku hrníček s jejím jménem či přezdívkou. K tomu jsme dostaly i barvičky, takže si je holky ozdobily a už se těšíme, až si do nich uděláme první společný čaj. Večer jsme šly na chvilinku ven a tam my holky ukázaly, že tam mají velkou umrzlou kaluž, takže bylo o zábavu postaráno. Pádu bylo několik, vedla tomu určitě Klárka, ale nikomu se nic nestalo, možná pár modřin. Když jsme se vrátily do klubovny, tak za námi přišla Kafka! To měly holky obrovskou radost, protože ji dlouho neviděly. Kolem osmé večer k nám konečně přišel Ježíšek, který nám nadělil krásné, většinou vyrobené dárky. A protože už byla taková klidná atmosféra, tak jsme si sedly do kroužku a zbytek schůzky propovídaly nebo hrály hru, že někdo si myslel nějakou věc a my ostatní se ji pokoušely uhádnout. Nejtěžší asi bylo, když si Lucák myslela vánoční kamion od coca-coly. Pak už si postupně přicházely rodiče pro děti a naše poslední schůzka v roce 2009 skončila.

Skotík, Kokina, Šárka

OBDOBÍ VLČAT

Prosinec začal pro všechny vlčata tradiční Mikulášskou besídkou. Obě družinky (středa a pátek) si připravily scénky. Středeční kluci si připravili scénku s Mikulášskou tematikou a páteční si vymysleli komedii o jedné polázněné rodině. V celém měsíci normálně probíhaly schůzky a na závěr roku byla připravena výprava do Mastů. Byla sobota 19. 12. 2009. Kolem osmé hodiny ránní se vlčata scházely u klubovny. Celkový počet vlčáků byl 13 a k tomu pět vedoucích. Auta nás odvezli kousek za Chábory. Od-

tud se šlo pěšky přes Skalku až k Mastecké chalupě. Cestou nechyběla spousta her, koulovaček a podobných aktivit. Chalupa byla již vytopená, tak jsme si nechali uschnout promáchané oblečení. Venku jsme ustrojili pro zvířátka vánoční stromek. Poté následoval program v chalupě. Když už byla venku tma, tak to byla ta pravá chvíle zajít k vánočnímu stromku, zapálit prskavky, zazpívat si koledy a také se vzájemně obdarovat dárky. Nakonec pohádka na dobrou noc. V neděli ráno jsme dojedli všechny zbytky cukroví a

Petr s Vaškem usmažili parádní topinky s vaječnou omeletou. V plánu byly pouze dva body - uklídit chalupu a dojít do Dobrušky. Byla stanovena uklízeč četa a zbytek vlčáků nabral směr Dobruška. Venku bylo -13°C ! V půli cesty kluci mohli vyměnit pěší chůzi za odvoz autem, což jim udělalo velkou radost. Jelikož ještě zbýval čas do plánovaného návratu, tak jsme zůstali ve vytopené klubovně a čekali na rodiče.

Vlasta

OBDOBÍ MOHYKÁNŮ

Poslední měsíc v roce byl, co se týče počtu schůzek, velmi skromný, a to z důvodů vánočních prázdnin a svátků. I přes tento handicap se toho v prosinci dost událo.

První schůzka 4. 12. 2009 byla ve znamení Mikuláše. Celé středisko se sešlo v tělocvičně ZŠ Františka Kupky, aby Mikuláš a jeho bandě předvedlo scénky, písničky a podobné věci. Kmen Mohykánů samozřejmě nezůstal pozadu. Naše scénka, byť úplně jiná než prvotní nápad, zobrazovala klasickou Mohykánskou schůzku s pozdním příchodem všech členů a následným taháním úkolů ze Smolné. Pokud někdo neví, co je to Smolná a k čemu slouží, rádi vám to vysvětlíme. Najdete nás v Mohykánské klubovně, každý pátek od půl páté do půl sedmé večer (pozn.: pouze v případě, že není hezké počasí a nejsme někde venku).

Následující schůzku si kluci procvičili češtinu a hlavně sloh. Nějakým záhadným způsobem

jsme totiž neměli v kronice zapsanu ani jednu listopadovou schůzku, natož pak schůzky prosincové. Někde se zkrátka stala chyba, možná u vedoucích, možná u členů. A protože nás bylo díky chřipce na schůzce velmi málo, na každého Mohykána vyšel přesně jeden zápis. Ti, kteří zrovna nezapisovali, si dlouhou chvíli krátili kreslením jedné známé historické postavy v různých převtěleních, jako např. s tělem dítěte a s dudlíkem v puse. Zasněžení vědí, o kom píšu, nezasněženým opět doporučuji zastavit se u nás v klubovně, kde vám výtvary na požádání ukážeme. Ke konci schůzky nás ještě čekal veliký úklid nejen naší klubovny, ale i přilehlé chodby a záchodů.

Poslední prosincovou schůzku jsme se vydali ven, abychom si užili nastupující zimy. Před odchodem za námi ještě přišel Petr s otázkou, zda bychom 24. 12. a 25. 12. nehlídali v kostele Betlémské světlo. Několik kluků (bohužel si nepamatuju jména) se celkem s nadšením přihlásilo, a tak oba

dny mělo světlo v kostele skautskou stráž. Poté jsme tedy vyrazili na Trojici, kde byla opravdu zima a taky už docela tma. Nicméně nás to neodradilo a zahráli jsme si Schovávanou a potom Mor. Schovávanou určitě všichni znáte, takže vysvětlím pouze Mor. Jeden člověk má mor, chytá ostatní, když někoho chytí, tak ho nakazí a už jsou dva chytači. A tak to pokračuje, dokud nejsou všichni nakaženi. Jak prosté. Díky velké zimě a vedoucím, kteří spěchali na ples, se stihli pouze dvě hry. Ale i tak si myslím, že jsme si poslední schůzku roku 2009 celkem užili.

Do nového roku vám za kmen Mohykánů přeju všechno nejlepší, hodně zdraví a štěstí, a málo nemoci a smutku.

TIP NA VÝLET

PŘEHRADA LES KRÁLOVSTVÍ

Přehrada Les Království, někdy nazývaná jako Tešnov nebo Bílá Třemešná, se nachází na Labi nedaleko Dvora Králové nad Labem. Dostat se k ní můžete z obce Bílá Třemešná, kam jezdí i vlak (2,5 km), nebo cestou ze Dvora na Hostinné (odbočka asi po 4 km na přehradu). Jedná se o chráněnou technickou památku, která je v posledních letech čím dál vyhledávanějším cílem pro turisty.

A není divu! Přehrada nejen že reguluje vodu v době povodní

a je významným vodohospodářským dílem, ale kvůli své estetické stránce je jednou z nejkrásnějších přehrad v Čechách, hojně vyhledávaná fotografy. Je zasazena do zalesněné krajiny podkrkonoší a především díky dvěma dvouvěžatým branám skýtá nezapomenutelné panorama. Za povšimnutí stojí i domek hrázného, který najdete po levé straně nádrže - připomíná malý kamenný hrad. Do budoucna se uvažuje o jeho zpřístupnění veřejnosti. Pod hrází je

zabudována vodní elektrárna.

Stavba údolní přehradní nádrže na Labi byla započata v roce 1910, s hlavním účelem korigovat stav vody a tím předcházet povodním. Byla dokončena kvůli válce až v roce 1920. V té době šlo o největší vodní nádrž v tehdejší Česko-slovenské republice. Maximální výška hráze je 41 m, délka v koruně 218 m a maximální zatopená plocha může být až 90 ha. Má dva obtokové tunely a pětiobloukový horní přeliv. Dosud nej-

Pohled na přehradu s typickými věžičkami

větší povodní, kterou hráz zažila, byla v březnu roku 2000.

Když už budete plni obdivů k této architektonické památce, můžete se vydat na procházku podél nádrže po zelené turistické značce. Cesta je lemovaná pískovcovými kameny, ze kterých je přehrada vystavěna. Klidná hladina, zelené

lesy... hned pochopíte, proč tolik rybářů vysedává na břehu. Pokud nechcete jít zpátky stejnou cestou, můžete odbočit vpravo a přes obec Nemojov se vrátit zpět.

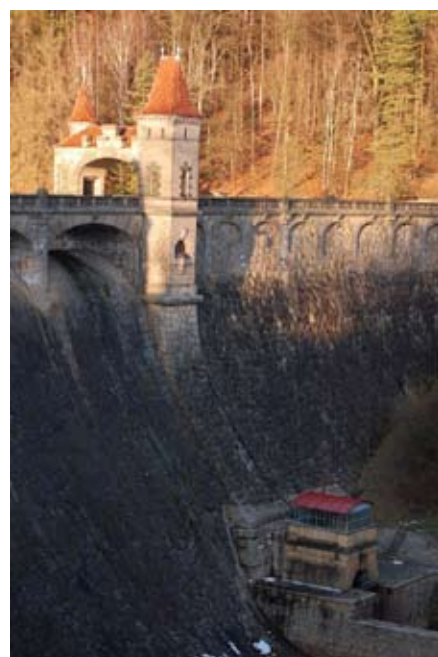
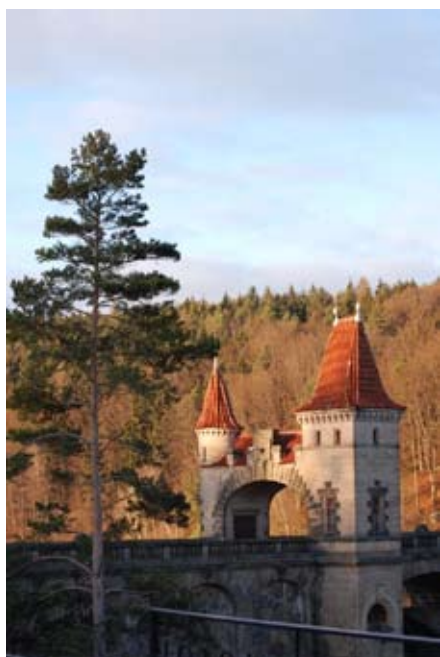
Návštěva přehrady Les Království je pěkná v kterémkoliv ročním období a může se spojit například s prohlídkou Braunova Betlému u

Kuksu, na který jsme vám dávali tip v Totemu č. 12/2008.

Štaflíčka

Letecký pohled na přehradu

TIP NA KNIHU

JAROSLAV FOGLAR – RYCHLÉ ŠÍPY

Pokud si vůbec něco představíte pod pojmem „skautská literatura“, pak to budou patrně knihy týkající se morálních hodnot a duchovního rozměru skautingu, případně nějaké prakticky zaměřené publikace o uzlování, šifrování, výrobcích z přírodnin a podobném. Existuje však ještě minimálně jeden druh skautské literatury, na který se mnohdy zapomíná. Totiž literatura, kterou by odrostlí skauti nazvali nejspíš jako oddechovou nebo přímo dětskou, pro jejich mladší bratry a sestry však představuje veliké dobrodružství. Ano, mám na mysli všechny ty „foglarovky“ a jim podobné knížky, zdobící knihovničku nejedné skautské klubovny.

Jaroslav Foglar – Jestřáb

Pojďme nejprve společně zavzpomínat na nejslavnějšího autora těchto knih, jehož celý život byl bezprostředně spjat se skautingem.

Jaroslav Foglar se narodil 6. července 1907 v Praze - Nuslích. Vykonával několik zaměstnání, mezi nimi např. funkci odpovědného redaktora časopisu Junák. Pod přezdívkou Jestřáb vedl po celý život skautské oddíly, vedení

předal až v roce 1987 jako jeden z nejstarších skautských oddílových vedoucích na světě. Z jeho literární tvorby je známá především „stínadelská trilogie“ Dobrodružství v temných uličkách (Záhada hlavolamu, Stínadla se bouří, Tajemství Velkého Vonta) a snad nejznámější český komiks Rychlé šípy, který se stal předlohou pro pozdější televizní seriál i četná divadelní představení. Obrovskou popularitu mezi čtenáři si získala také Foglarova kniha Hoši od Bobří řeky, v níž je zmiňováno 13 zkoušek – „bobříků“ (těm je věnováno samostatné Foglarovo dílo Zápisník 13 bobříků). Skautským vůdcům může přijít vhod několik knih zaměřených na práci s mládeží – např. Hry Jaroslava Foglara a další. Jestřáb nás opustil 23. ledna roku 1999 po delší nemoci, poslední čtyři roky svého života byl dlouhodobě hospitalizován v nemocnici. Na jeho počest se konala od té doby řada výstav, na přelomu let 2000 a 2001 v nedalekém Novém Městě nad Metují.

Rychlé šípy

Jak už jsem naznačil, tvorba Jaroslava Foglara byla značně rozsáhlá a není dnes nejmenší problém se k některé z jeho knížek dostat. Proto nechávám na čtenáři,

po které knize sáhne, bude-li chtít a pustím se místo toho do krátkého představení svého oblíbeného Foglarova díla – kreslených příběhů Rychlých šípů.

Často se říká, že Rychlé šípy se narodily 17. prosince 1938. Místem narození byla poslední stránka 7. čísla IV. ročníku Mladého hlasatele - časopisu, u jehož zrodu Jaroslav Foglar stál. Prvních deset pokračování vlastně nebylo přímo o Rychlých šípech, ale o partě Černých jezdců. Foglar tím reagoval na podněty ze svého okolí, věděl totiž, v jakých skupinách děti té doby žily a co dělaly ve volném čase. Bylo mu známo, co nedobrého se v partách děje, a chtěl proto nabídnout dětem jako příklad chlapce, kteří se také bavili a prožívali svá dobrodružství, zároveň však svou činností stranili a prospívali dobru a zavrhovali zlo.

Tyto prvopočátky příběhů o Rychlých šípech, resp. tehdy ještě Černých jezdcích, obsahují řadu kuriozit. Černí jezdci například při své premiéře na zadních stranách Mladého hlasatele měli přes obličej šátky jako nějaký gangsteri. Dětem to asi moc nevadilo, ale někteří dospělí kritici se ozvali, že je to špatný příklad, který by lehkoho mohl vést k jeho napodobování. Časem tedy nechal Foglar těchto deset pokračování upravit tak, aby černí jezdci neměli šátky přes obličej, nýbrž na krku. A pak je tu ještě třetí verze, která vznikla po válce překreslením té druhé,

kdy byly již použity pouze stránky týkající se přímo Rychlých šípů.

O nově vzniklý seriál stoupal zájem číslo od čísla, a tak se Foglar spolu s výtvarníkem Janem Fischerem rozhodli pokračovat. Týden co týden přibývaly další příběhy, jen Černí jezdci se už neobjevili. Po několika měsících je jako protipól k Rychlým šípům nahradila jiná parta - Bratrstvo kočičí pracky.

Rychlé šípy se dočkali celkem 316 pokračování, z nichž většinu ztvárnili výtvarníci Jan Fischer a jeho pozdější nástupce Marko Čermák. Jak vidíte v následující tabulce, kterou jsem se snažil doplnit o jména kreslířů v daných obdobích, nebyla historie tohoto komiksu zdaleka jednoduchá. Zejména díky osobnosti Jaroslava Foglara však Rychlé šípy přečkali nejen všechny nástrahy chlapec-kého života, ale také veškerá pří-

koří ze strany nejružnějších režimů v naší vlasti. Díky poslednímu ucelenému vydání z dílny nakladatelství Olympia si dnes může čtenář v klidu vychutnat všechna dobrodružství Mirka Dušína, Jar-ka Metelky, Jindry Hojera, Červenáčka, Rychlonožky a dalších pěkně pohromadě.

Béna

Rekapitulace prvních vydání Rychlých šípů			
1938-1941	Mladý hlasatel	113 pokračování	Jan Fischer (107), Václav Junek (6)
1946	Junák	4 pokračování	Jan Fischer
1946-1948	Vpřed	103 pokračování	Jan Fischer (102), Bohumír Čermák (1)
1968	Skaut - Junák	1 pokračování	Marko Čermák
1970-1971	Rychlé šípy	87 pokračování	Marko Čermák
1986	publikace Píseň úplňku	7 pokračování	
1989	noviny Mladá fronta	1 pokračování	Marko Čermák
	Celkem	316 pokračování	

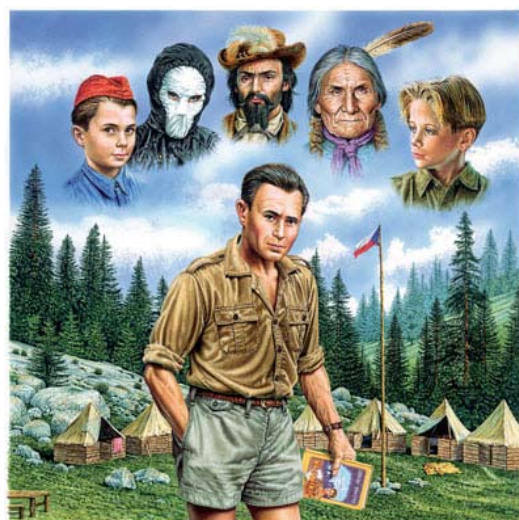
První verze přílohy Černí jezdci řadí, která vyšla 17. prosince 1938 na poslední stránce 9. čísla IV. ročníku Mladého hlasatele

Prostřední upravená verze s „demokratickým“ Černými jezdci z podniku (tiskové) k letu

První samostatná příloha stejné verze, která se objevilá téměř deset let po první verzi v 39. čísle II. ročníku Výchla 6. 8. 1948

Rychlé Šípy - různé verze téhož komixu

TIP NA VYRÁBĚNÍ

KRMÍTKO PRO PTÁKY

Před časem převzala vládu nad krajem paní Zima. Sice tu nemáme půl metru sněhu a teploty se taky houpou kolem nuly, ale venku je dost ptáků, kteří zde přezimují a potřebují k přežití i potravu. Tě je v přírodě poskrovnu a tak jsou odkázáni na příkrmování od lidí.

A tak vám přináším tip na to, jak vyrobit ptačí krmítko.

KRMÍTKO Z KOKOSU

Kokosový ořech rozřízneme napůl a vydlabeme kokos. Do vrcholu obou polovin ořechu vyvrtáme dírky, přičemž do jedné poloviny vyvrtáme dírky dvě (druhá bude pro provázek na zavěšení). Taktéž do obou konců tyčky uděláme díрку. Do dírky v ořechu dáme šroubek a zašroubujeme ho do jednoho konce tyčky, to samé učiníme i s druhou polovinou ořechu. Teď máme hotové celé krmítko a už jenom provlečeme provázek volnou dírkou a obvážeme ho kolem tyčky. Hotové krmítko můžeme zavěsit ven za okno nebo na větev stromu a naplnit ho nějakou

ptačí dobrotou.

TUKOVÉ KRMÍTKO

Zhotovíme ho z převráceného květináče, poloviny skořápky kokosového ořechu nebo borové či smrkové šišky. Květináč zalijeme tukovou směsí (skládá se rozpuštěného hovězího nebo skopového loje, drcených slunečnicových semen, mletých ořechů a strouhanky) a necháme vychladnout a ztuhnout, šišku do této směsi namočíme. Vyvěšujeme na místa, na která nesvítí slunce, aby se tuk nerozpouštěl a nezlukl.

BOUDIČKOVÉ KRMÍTKO

Nejvhodnějším a nejdostupnějším materiálem pro výrobu krmítka je dřevo, ale pro vytvoření jeho jednotlivých částí, zejména stříšky, můžeme použít i kovu nebo umělých hmot.

Na velikosti a tvaru krmítka nezáleží - mělo by být spíše větší a prostornější, aby umožnilo konzumovat potravu i větším ptačím druhům (např. kosům). Důležitá je především dostatečně velká stříška, která chrání předkládanou potravu před vlhkem a sněhem.

Nejprve vyrobíme díly potřebné k výrobě stříšky nad krmítkem. Jde o úhlopříčně přepůlený čtverec

18×18 cm. Tak nám vzniknou oba štíty stříšky, udávající její sklon a vlastně i šířku krmítka. Ke vytvoření štítů si připravíme čtyři laťky dlouhé 15 cm a profilu 2×3 cm. Na jejich konci vyrobíme 2 cm od kraje poloviční vybrání. Osazení nařídíme a z obou stran dočistíme dlátkem a pilníkem. Předvrtáme otvory pro šroubky a prostor pro jejich hlavy zahlubíme.

Stojky přišroubujeme ke štítům stříšky tak, aby byly později překryty, tedy 2 cm od kraje. Základem krmítka je podkladová deska tvořící podlahu krmítka. Ta má rozměr 22×30 cm. Spojený díl položíme na podlahu krmítka a označíme stojky a jejich středy. Ze spodní strany pak stojky se štíty delším vrutem připevníme. Otvory pro ně si však nejprve předvrtáme menším vrtáčkem, aby nám dřevo stojky neprasklo. Při vrtání kontrolujeme kolmost, abychom neprošli bokem stojky.

Aby sypaní z krmítka nepadlo, a to nejen díky větru, ale i při hašteření ptačích strávníků, vyrobíme do krmítka zvýšené okraje. Přesně a pod úhlem je v dřevěné pokosnici zakrátíme ostrou pilkou. Ohrádka je vyrobena z laťky profilu 2×3 cm (stejně jako stojky u krmítka). Navíc jsme ji zakulatili dvě hrany. Stejným způsobem jako u stojek přichytíme i zvýšené lemování ze spodní strany několika vruty do dřeva. Zkontrolujeme délku šroubků, aby nám neprošly skrz. Větším vrtáčkem nebo zapouštěcí hvězdičkou vyrobíme zahloubení pro hlavy šroubků.

Takto hotovou konstrukci krmítka opatříme dvěma až třemi nátěry kvalitní barvou určenou pro exteriér. Jednotlivé vrstvy necháme pořádně proschnout. Tím podstatně prodloužíme životnost celého krmítka. Konstrukci bez střechy se nám bude natírat mnohem snáze.

Jako plochu střechy chránící krmítko použijeme 6mm voděodolnou překližku, která zaručí stříšce dlouhou životnost. Díly připevníme ke konstrukci krmítka pomocí malých vrutů. Protože se jednotlivé části ve hřebenu stříšky přes sebe překrývají, je jeden střešní díl širší o tloušťku materiálu, tedy o 6 mm. Takto připevněná střecha by vlastně stačila. Pro hezčí vzhled celého krmítka ji ale pokryjeme tenkými, 2–3 cm širokými lištami. Ty připevňujeme malými kolářskými hřebíčky. Lišty je možné předvrtat, aby nepraskly.

Postupně pokrýváme celou stříšku až téměř k hřebenu stříšky. Lišty připevňujeme od spodního okraje směrem nahoru. Protože se lišty vzájemně překrývají, počítáme s vyšší spotřebou už při jejich koupi. Jako hřeben stříšky nám poslouží rohová lištička. Aby bylo možno krmítko zavěsit a nedostal se k němu nezvaný host, opatříme jej dvěma háčky s okem. Ty připevníme přes hřebenovou lištu do stříšky. Dva háčky zajistí zavěšenému krmítku lepší stabilitu. Otvory pro háčky nejprve předvrtáme menším vrtáčkem.

Vyrobené krmítko umístíme na volném prostranství na klidném a přehledném místě, minimálně 1,5 metru nad zemí a alespoň 2 (lépe však 3–4) m od nejbližších stromů a keřů. Na stromě je dobré krmítko zavěsit pomocí drátu nebo provázku za větev. Těmito opatřeními předejdeme napadení ptáků, toutlavou kočkou nebo kunou.

Čím přikrmovat

Potrava předkládaná ptákům na krmítko by měla být kvalitní a nezkažená. V žádném případě nesmíme dopustit, abychom se prostřednictvím krmítka zbavovali kuchyňského odpadu, plesnivého chleba a jiných zbytků. Takováto potrava totiž ptákům způsobuje značné zažívací potíže a může vést až k jejich úhynu.

Je pochopitelné, že čím pestřejší jídelníček ptákům nabídnete, tím více druhů vás bude navštěvovat a takové správně zhotovené krmítko se štěbetajícími ptáky, je

nejen vhodným doplňkem zimní zahrady, ale i příjemným oživením šedivých městských balkónů.

Co tedy mají některé přezimující druhy ptáků nejraději?

- Sýkory, brhlík, mlynařík, šoupálci - olejnatá semena, lůj, tuková směs, drcené ořechy.

- Kosi, kvícaly a brkoslavi - plody nejružnějších bobulovin, jablka, hrušky.

- Vrabci a hrdličky zahradní určitě nepohrdnou pšenicí, ovsem nebo strouhanou houskou

Zdroj: www.ceskykutil.cz

Parluc

ROZHOVOR S ...

LENKOU SLAVÍKOVOU

Jaké byly Tvé skautské začátky, kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Ke skautingu mě přivedly knížky Jaroslava Foglara, ale trvalo celkem hodně let než jsem sebrala odvahu a do skautu se přišla opravdu (ve svých 12 letech) a spolu s Pidi podívat... Namísto toho, jsem se ale chopila vlastní iniciativy a už někdy ve čtvrté třídě jsem si založila svůj vlastní „klub“, v podstatě svůj „vlastní skaut“, který mi vydržel až do 7. třídy. U babičky R. [er] jsme měli svou vlastní klubovnu, kterou jsme si (s pomocí tatky i mamky) zvelebovali, scházeli jsme se každý týden, hráli hry, učili se morseovku, chodili na „výpravy“ do Křovic a tak podobně... Takže to jsou, dalo by se říct, takové nadějné skautské předzačátky. Proč jsem teda do skautu nezačala chodit dřív? No já jsem se hlavně, pokud se dobře pamatuji, bála, že to nebude takové, jako v těch

knížkách. Bála jsem se prostě té „srážky s realitou“... Každopádně svou první schůzku jsem s velkým strachem (respektive velkým očekáváním:-) zdárně přežila, a líbila se mi, takže moje slibná skautská kariéra mohla začít :-D. (P.S: Klub se mi samozřejmě z časových důvodů rozpadl)

Jak vzpomínáš na schůzky, když jsi byla ještě dítě? Máš nějaké zajímavé zážitky?

Co se týče schůzek, začínala jsem ve družince Borůvek, později jsem se stala čtvrtiční Rosničkou a byla jsem na to náležitě hrdá. Borůvky vedla Sára, později jsme vedení převzaly s Líbou Kárníkovou, no a Rosničky, to byla „zlatá éra“ s Pavlač. Dodnes vzpomínám na dramatické výstupy Keckí a Terky Poláckový, našich hereček a suchý humor Kikiny Šitlerovic ... Krásné vzpomínky mám také na vánoční schůzky v Mastech, když jsme si chystaly vzájemně dárky, hrály večer Na rysa a pak stály venku v kruhu, ve sněhu, držely jsme se za ruce a každá říkala, co by si do příštího roku přála a jestli se loňská přání vyplnila...

Pamatuješ na své vedoucí? Stala se některá z nich Tvým vzorem při vedení?

Určitě Hanička Friedová. Obdivovala jsem její nápady, šikovnost a taky to, jak to všechno časově dokázala skloubit – výpravy, program na schůzky, školu a určitě spoustu dalších věcí, o kterých jsme ani nevěděly. Takže žádné

byla, ale je mým vzorem doteď. Z kluků by to potom byl Béna, no a samozřejmě Ježour, to už prostě nejde jinak.

Zúčastnila ses několika táborů, na který nejraději vzpomínáš?

Samozřejmě vzpomínám na svůj první tábor ve Velkých Petrovicích, na první spaní v týpku a svůj první „čundr“ do Broumovských skal, kdy jsem málem nemohla ani vyrazit, protože jsem, jak jinak, nezkušená, neměla vhodný batoh ani boty. Nakonec se vedoucí na mé úpěnlivé prosby smilovali a vyrazit jsem mohla. S botama to ovšem opravdu nebylo nijak růžové... Měla jsem takový ty „vietnamský“ kecky, takže nohy byly za chvíli samý puchýř a tenisky se pak mohly vyhodit, jak jsem jim dala zabrat. – Ovšem i ony mně! Statečně jsem v nich ale došla, i když jsme měla během cesty sto chutí je zahodit někam daleko do křoví. Největším zážitkem však pro mě bylo první „opravdové“ spaní pod širákem! Byly krásně vidět hvězdy, a myslím, že to bylo asi poprvé, kdy jsem zažila pocit „absolutního štěstí“, který jsem si od té doby zamilovala.

Co bych to ale byla za skautku, kdybych nezmínila první tábor na Záhoří! Nevím proč, ale podle toho, co se o Záhoří tradovalo, jsem si to tam představovala jako opravdovou divočinu, skoro bych řekla až takový „prales“. Proto jsem se tam docela bála jet a opravdu se mi tam moc nechtělo. Skutečnost ovšem předčila

Schovali jsme se do blízkého bunkru, celí promrzlí a nevyspalí. Pak už jen vím, jak jsme si navzájem půjčovali oblečení a taky jsme zpívali. Tím jsme také zjistili, že druhá skupina, kterou jsme chtěli jít v noci přepadnout a ukradnout jim všem boty nebo nedej bože Haminu, se uchýlila do bunkru hned vedle ... – Byly to dlouhé hodiny, a hned jak se začalo trochu rozednívat jsme se vypravili k táboru... – Ovšem se silnými dojmy jsme přežili.

Mimo skaut jsi jako dítě měla i další zájmy, které?

Uf, tak to bychom tady byli opravdu dlouho. Tak jen ve zkratce – chodila jsem do ZUŠky na klavír, do sboru, dramaťáku a na rytmiku, jezdila jsem na vodu, na kole, lyžovat a stanovat s našima, měla jsem svůj klub, hrála jsem ochotnické divadlo, ráda jsem četla,... já to radši opravdu nebudu více rozvádět. I když už spoustě věcem nevěnuju tolik času, kolik by si zasloužily, široký záběr – nebo spíš taková otevřenost vůči všemu novému, co jsem třeba ještě nezkoušela, a „činnost“ mi zůstala. V neposlední řadě se pak taky ráda směju a taky, jestli se to dá počítat jako „zájem“, mám opravdu ráda své přátele.

Jedna klasická otázka, jak jsi přišla ke své přezdívce Skotík?

To bylo tak... Ta přezdívka je docela stará, ještě z dob, kdy jsem ještě byla nadšeným fanouškem Skotska a všeho skotského, tipuju tak ta čtvrtá třída. A jednou jsme byli s našima kamarádama v Rabštejnský Lhotě nebo na Seči a hráli jsme volejbal a aby to nebylo tak nudný, každý jsme si měli vybrat, za jakou zem bude hrát. Moje volba byla jasná! Skotík je tedy zdrobnělina od Skota. Nejdřív mě

veškerá má očekávání... Nejradši vzpomínám na družinku Bílí vlci, kterou jsem vedli s Bénou a s kterou jsme také zvítězili v celotáborové hře, což pro mě taky hodně znamenalo, protože to bylo „moje“ první vítězství. Poslední byl pro mě tábor v duchu Pána prstenů, kterého jsem se účastnila už jako vedoucí, ale byl to i pro nás obrovský zážitek (třeba takový Otův Glum v bažině). No a svým způsobem první („po letech“), časově ale opravdu poslední byl tábor letošní se světluškama a vlčatama, kdy jsem se opět vrátila, a musím přiznat, že s jistou nostalgií, na Záhoří znovu... A bylo to krásný. – Když tam člověk žije, tak mu to ani moc nedochází, ale jakmile odjede, cítí se úplně prázdně... Záhořská louka pro nás představuje doslova náš druhý domov... – Asi nemá smysl sem psát cokoli víc, protože se to stejně vysvětlit nedá... Kdo nezažil, tak nikdy nepochopí, jaký pocity máme vždycky, když se tam vrátíme, a těžko to někomu vysvětlíte. Jinak nadšená jsem byla za všech táborů a jsem moc ráda, že jsem na ně mohla jet a do toho skautu jsem se nakonec „odhodlala přijít“.

Můžeš se podělit o svůj nejsil-

nější skautský zážitek (ať už jako dítě, nebo jako vedoucí)?

Kdybych měla napsat svůj opravdu nejsilnější skautský zážitek, bylo by to asi Záhoří se vším všudy a pak tábory jako takové. Všechny se na mě, řekla bych, dost výrazně podepsaly, odnesla jsem si z nich zážitky i zkušenosti, měla jsem možnost trávit čas s lidmi, které jsem měla ráda, co si víc přát... Ale pokud bych měla být konkrétnější, tak můj nejsilnější zážitek, na který dodnes vzpomínám, byla jedna z dvojdenek, kterou jsme strávili v bunkru. – Spali jsme pod širákem, najednou začalo pršet, byla jsem schovaná pod celtou, takže jsem nic neřešila, ležení kolem mě však začalo ožívat. Nevěnovala jsem tomu však pozornost, protože jsem věděla, že se chystal přepad na skupinku, která bivakovala nedaleko nás. Když ale ruchy neustávaly, začalo mi to být divné, ale než jsem se vyhrabala ven, všichni už byli sbalení pryč a viděla jsem jenom mizející baterky... Popadl mě opravdu „děsný děs“ a v ponožkách, (myslím, že zpočátku jsem opravdu měla boty v rukách, nazouvala jsem si je „za běhu“) jsem popadla všechny svoje věci a upalovala za světýlkama.

s tím popichovali při hře, protože jsem byla i vzrůstově ještě ‚malý pívó‘, no a pak už mi to zůstalo. Takže když jsem přišla do skautu, přezdívkou už jsem vlastně měla.

Nyní děláš vedoucí u světlušek. Baví Tě to? Co Ti to přináší?

Abych se přiznala, docela jsem se toho bála, protože jsem s dětma neměla moc zkušeností a netušila jsem, jestli to budu zvládat. Ale loni v tom Holansku jsme mě všichni opravdu nadchly, takže jsem měla chuť se do skautu zase aktivně zapojit, nebo to aspoň zkusit, tak jsem si řekla, proč ne. A musím říct, že mě to baví hodně. Je to teď v podstatě moje jediná aktivita (kromě přítele Honzy samozřejmě:-P), která mi z těch všech ‚velkých‘ zbyla. Mám docela hodně práce do školy, tak je to pro mě vždycky velký oddych a načerpání energie a náležitě si to užívám. Mám radost, když se holky k sobě chovají hezky a pomáhají si, že o tom sami ani nevědí, tak nějak přirozeně, ne proto, že na ně někdo kouká, nebo aby se vytáhly před ostatními. Musím ale uznat, že někdy je to i dost o nervy, to je taky fakt!

Máš nějaký plán, co bys ráda

se světluškami v blízké době podnikla?

Ráda bych nějakou „sněhovou výpravu“, to byl můj plán, ale počasí nám zatím moc nepřeje, tak uvidíme, jak se s tím nakonec popereme. Něco určitě se Šárkou a Kokinou vymyslíme.

Studuješ na vysoké škole, můžeš upřesnit kde a na jaké? Máš už představu, co bys pak chtěla v životě dělat?

Se mnou to je (aj bylo...) takové složitější. Studovala jsem vlastně dva obory na Univerzitě Pa-

lackého v Olomouci – nejprve tři roky Českou filologii, letos bych ji měla doufám že zdárně dokončit a třetí rok studií jsem začala paralelně studovat ještě Divadelní + Filmovou vědu také v Olomouci. Doufám, že to nebude znít jak od pamětníka, když napíšu, že kdybych teď skončila gympl a měla se znova rozhodnout, co budu studovat, rozhodla bych se opravdu podle toho, co mě baví – tzn. pro divadlo. Opravdu mě mrzí, že teprve po třech letech studia češtiny jsem objevila obor, který by mě opravdu naplňoval, seznámila jsem se spoustou skvělých (někdy i trochu bláznivých lidí, chodila do divadel, jezdila po divadelních a filmových přehlídkách a navštívila nejružnější další akce. – Ideální obor pro mě... Nu a tady bych ráda navázala na druhou část otázky, která nepatří zrovna mezi mé nejoblíbenější... – Nejsem ten typ člověka, který nějak cíleně plánuje a snaží se svých plánů držet. Většinou mě spíše omezují, protože když nevyjdou, jsem zklamaná, že nevyšly.. Snažím se tedy soustředit na přítomnost, na to, co přijde samo, co si „přitáhnete“;-) nebo co si Vás „samo najde“, takže žádné velké plány nemám, ačkoli už

jsem v posledním ročníku. Abych to ale nezahrála úplně do autu, bavilo by mě dělat třeba češtinu pro cizince (pokud bych měla zůstat v oboru) nebo pracovat v nějaké organizaci, která pobyty pro cizince zprostředkovává, nebo se pustit třeba do jazyků. – Jak říkám, nechám se překvapit.

Víme o Tobě, že ráda sjíždíš řeky na kanoích, pověz nám něco o této zálibě.

Naši začali jeden čas jezdit na vodu, takže my (já a Pidi) jsme u toho rozhodně nemohly chybět! Svůj první velký zážitek mám ze sjíždění Pekla (Metuje) s Pavlem Stratílkem za celkem solidního stavu vody, kdy se mu háček („osoba sedící vpředu na lodi, která však na rozdíl od auta či motorky loď neřídí“) evakuoval s poraněným kolenem na souš, a taťka svolil, abych jela s Pavlem místo něho. Byl to pro mě opravdu nezapomenutelný zážitek, nevím teda jak pro Pavla, každopádně jsme se „neudělali“, takže jsem jásala, a když mě Pavel ještě pochválil, že jsem šikovná, dmula jsem se pýchou. Voda mě zkrátka chytla, takže jsem v r. 2005 zorganizovala ještě s Tazzym, svým nejlepším kamarádem a spolužákem z gymplu vlastní letní puťák – po vodě. :-)

Jeli jsme tehdy Vltavu, bylo nás 10 statečných + řidič Jindra, který měl poraněnou ruku, tak nemohl pádlovat, ale Škúdku plnou našich věcí řídil statečně. V Lenoře (nad Lipnem) se nám ovšem podařilo chytout tak trochu povodňový stav, pod mostem jsme projeli jen když jsme se schovali do lodi, ale nakonec jsme se rozhodli, že když už jsme tady, tak to zkusíme... Mělo to být ostatně jen 5 km. Ovšem těch „jen“ 5 km jsme jeli asi 5 hodin.... a pro začátečníky, což jsme byli, to opravdu nebylo! Voda měla vesmírnou rychlost, takže jsme prolítávali meandrama na štorc, vodní víry nebyly výjimkou, větve nahoře i dole, voda taky nahoře i dole.. Tak abych Vás nenapínala, přežili jsme, byla to nejlepší voda, co jsme za ty roky, co jezdíme, zažili, ale příště už to za takovýhleho stavu nejeďu.

Často Tě můžeme vidět s kytarou v ruce, kdy jsi s tím začala a jaké písničky hraješ nejraději?

U nás doma hrál na kytaru příležitostně taťka, ale hlavním impulsem byl samozřejmě první tábor, kde jsem slyšela a viděla, jaký kouzla se dají s kytarou dělat. Proto taťka neváhal a vysvětlil mi „ty tečky“, co jsou ve zpěvnících. Tak jsem se naučila svoje první akordy

a svou první písničku – Quantana-mo. To jsem chodila do osmé třídy, ale abych pravdu řekla, nemyslím si, že by se to od té doby nějak moc změnilo. Spíš mám pocit, že jsem „ustrnula ve vývoji“ a nikam dál už se bohužel neposunuju, tak snad bude více času na trénink.. A co mám nejraději? Nejraději poslouchám, když hrají Ti okolo, co to opravdu umí. Já jsem spíš takový „příležitostný hráč“ jako taťka, i když mě to baví. Nejradši hraju s někým nebo pro někoho, zkrátka ne sama. A oblíbené písničky, to je těžký... podle nálady a ta se hodně často mění. :-)

Líbí se mi písničky od olomoucké skupiny Černý rybíz (styl Wanastowky), rockové věci (Harlej, Doga), balady, a v poslední době i lidovky. Nejvíce mám ale radost, když se právě společně všichni sejdeme, hrajeme a zpíváme. Z takové atmosféry jsem pak schopná dlouho čerpat pozitivní pocity...

Stíháš všechno, co bys chtěla, nebo máš nějaké vysněné aktivity?

To je otázka přímo pro mě. Opravdu jsem se při ní musela nahlas zasmát, protože odpověď je jasná: „Samozřejmě, že nestíhám!“ Nic. Ale už jsem si na to tak nějak zvykla a když stíhám, tak jsem z toho spíš nervózní :-D. (To je u mě to samé jako s pořádkem na stole. Když si ho „puntičkářsky“ uklidím, nemůžu pak nic najít. A co se týče těch „aktivit“, tak jich v sobě našťestí hodně „obsahuje“ právě skaut, takže to mám samozřejmě radost, protože se můžu realizovat tam. Z těch vysněných věcí – častěji bych ráda vyrazila na hory (což záleží na povinnostech ve škole, jak to budu zvládat, a v zimě taky na sněhových podmínkách). Na seznamu věcí, který bych chtěla jsou i takové věci jako: „více číst to, co chci“, „více být s

těmi, co chci“, ale ne vždycky je to bohužel možné... Čas je můj věčný nepřítel. Zároveň mám ale svoje tempo ráda. Lepší když se něco děje než se nudit.

Cestuješ ráda? Kam by ses v blízké budoucnosti chtěla podívala?

Cestování je pro mě hodně obohacující, ráda poznávám nové lidi i prostředí, své kamarády, protože během cest se člověk s druhými nejlíp sžije, pozná, jací jsou, a pozná také, jaký je i on sám... Velkou zkušeností byl pro mě loňský měsíční pobyt v Anglii (ještě s Honzou, Pidi a kamarádkou Market) a také návštěva spolužačky Máji v Arnhemu v Holandsku, kde byla na půlroční stáži. Myslím, že mi celkem prospělo podívat se na Čechy trochu jinýma očima a hlavně s humorem... „Česká republika? To je někde vedle Mexika, ne?“

O prázdninách jsme také byli

ve Stoľových horách, sjížděli jsme Oravu a Dunajec, takže jsem poznala další krásná místa, a co se týče blízké budoucnosti, chystám se strávit Silvestra v Beskydech, ještě se svýma skvělýma spolubydlícíma Andulkou a Luckou, na plánu mám také (už nějaký čas) Českosaské Švýcarsko a Novo-

hradské hory, snad už to konečně dopadne, v létě potom měsíční putování Slovensko-Ukrajina-Rumunsko opět se spolubydlící Luckou a Tazzym – na to se těším asi nejvíc. Ale všechno je opět ve hvězdách, jako u mě vždy, tak se nechám překvapit, jak to všechno dopadne..

PF 2010

PF 2010

Vše dobré v novém roce přeje redakční rada Totemu

PF 2010

Vše nejlepší do nového roku Vám přeje Junák Dobruška

POZVÁNKA

PRO VŠECHNY

Tříkrálová sbírka 2010

Tak je to zase tady, již podeváté organizuje místní farní charita Tříkrálovou sbírku, která se letos uskuteční v Dobrušce a okolí **v sobotu 9. a v neděli 10. ledna 2010.**

Motto Tříkrálové sbírky 2010 již tradičně zní:

POMOC RODINÁM A LIDEM V NOUZI U NÁS I V ZAHRANIČÍ A PODPORA CHARITNÍHO DÍLA

Sbírka má celostátní působnost a svou šíří a zaměřením je důkazem solidarity ve společnosti, prostředkem pro sdílení odpovědnosti, možností jak nezávisle a pružně reagovat na potřeby lidí potřebných a lidí v nouzi.

V roce 2009 se v královéhradecké diecézi zapojilo do koledování 29 profesionálních a dobrovolných charit, do ulic měst a obcí vyšlo 2 165 skupinek tří králů. Výtěžek sbírky byl dosud rekordní, téměř 9 milionů korun. Výtěžek v celé České republice byl loni přes 64 milionů korun.. Na Dobrušsku a Opočensku se celkově posbíralo v roce 2009 rekordních 320 870 Kč.

Výtěžek ze sbírky 2010 opět pomůže místním, rodinám a lidem v nouzi a zdravotně postiženým lidem.

Po skončení sbírky vám přijdou koledníci, pod vedením zkušeného skauta, pana učitele Friedeho (neboli Ježoura) v neděli 10. ledna v 17 hod. zazpívat na náměstí několik koled a dozvíte se předběžný výsledek sbírky.

Děkuji vám, skautům, dětem, jejich rodičům a přátelům předem za práci a významnou pomoc, kterou každoročně odvedete pro dobrou věc..

Přeji Vám do nového roku hodně zdraví, štěstí a vzájemné lásky!

Ing. Jana Poláčková
asistentka sbírky

HOKEJ 2010

..... rok už je zase pryč a zima nám klepe na okna
..... milovníci zimních sportů vyndávají výbavu

Stejně tak jako loni, zvů všechny chlapce **ve věku 18+**
na hokejové radovánky na zimní stadion v Opočně.

Kdy: v sobotu 30.1. 2010 od 18:00 do 19:30

Sraz v 17:45 v Opočně na stadionu !!!

Povinná výbava: BRUSLE + HOKEJKA,
DOBRÁ NÁLADA

Nepovinná výbava: Chrániče na lokty a kolena,
termoska s teplým čajem

Cena: cca 100,-/osoba (rolba, led, kabinky, sprchy ...)

PROSÍM VŠECHNY ÚČASTNÍKY, ABY SE MI
NAHLÁSILI NA EMAIL doktorroman@seznam.cz

PS: TATO AKCE JE RÍZE SKAUTSKÁ !!!
Z LOŇSKA VÍME, ŽE POKUD SE NÁS NESEJDE
HODNĚ, TAK JSOU ZVÁNI I VAŠI KAMARÁDI. POČTY
ZÚČASTNĚNÝCH NAPÍŠU VŠEM KDO SE OZVE.

NA HOJNOU ÚČAST SE TĚŠÍ DOKTOR

HESLO: NENÍ DŮLEŽITÉ VYHRÁT,
ALE ZÚČASTNIT SE !!!

Z KRONIKY VLČAT

TÁBOR RUPRECHTICE 2007

PRVNÍ TÁBOROVÝ DEN –neděle 12.8.2007

Ó, jak přesladký je čas letních prázdnin, který vždy skýtá nějakou (a to alespoň jednu) možnost k táboření, teda nejhezčímu času, kdy můžou být všichni svorní junáci pohromadě.

Je neděle, netradičně začíná náš tábor u klubovny, kde se schází všichni zájemci o tábor. Čas ukazuje 7 hodin ráno. Celý táborový tým dětí (letos jedem jenom kluci) stavíme do pozoru. Přichází kapitán lodí a vysvětluje, co se bude dít dál. Venku je pochmurno, a tak hrajeme v klubovně Foglarovy „ostrůvky“, a poté odplouváme –jako loď nám bude sloužit vlak. Přesedáme v Opočně, cestou vystupujeme v Novém Městě (1/2 party) a v Náchodě (2. 1/2 party), kde hrajeme různé hry, potom v Meziměstí a nakonec ztroskotáváme v Ruprechticích, na pustém ostrově. Jdeme ho prozkoumat a za příjemnějších okamžiků různými hrami nacházíme tři domorodce, taktéž ztroskotané námořníky, kteří žijí v jejich bývalé osadě a zvou nás dál, my přijímáme.

Jelikož už je moc hodin a všichni jsme unavení, jdeme spát pod heslem: ráno moudřejší večera.

Byl to krásný začátek, opravdu netradiční, jenom škoda toho pochmurného počasí, které nás provázelo celý den.

DRUHÝ TÁBOROVÝ DEN –pondělí 13.8.2007

Dnes začíná již opravdový tá-

borový den, tak, jak má být! Budíček sice o kousek posunujeme, ale rozcvičku již hrdě ohlašujeme tlukotem do kovadliny, která letos zastupuje známou píšťalku. Tělo rozhybáváme procházkou po táboře, při které si ukazujeme, co kde je, kam co smí, aj. Poté následoval ranní nástup –opět netradičně, v krojích tématických.

Dopolední program necháváme poněkud volnější –potřebujeme se totiž všichni pořádně zabydlit. Natlouct poličky, věšáčky a další různé užitečnosti –nakonec to nejdéle trvalo nám, vedoucím. Zabydlování však nebyla jediná činnost. Ke vši smůle se při ztroskotání vysypaly bedny s proviantem kdesi na pláži a kdo chce snídani i oběd, musí si vše najít –chleba, marmelády, brambory i tvaroh a mnohé další. Všichni se nakonec najedli, a tak určitě přežijeme další den!

Po obědě jsme mezi sebe přivítali posledního člena ztroskotané bandy –Bejbina ->našeho draho-cenného kuchaře.

Práce bylo v táboře opravdu ještě hodně, a tak jsme takřka celé odpoledne pracovali –dětí si mezitím hrály –fotbal, vybíjenou, při které si Minimogic zlomil dva prsty (to nám to hezky začíná) atd.

Navečer jsme uskutečnili nástup ve skautských krojích, rozdělili hlídky a službu na další den. Večerní atmosféru jsme nechali poklidnou, všichni šli brzo spát.

TŘETÍ TÁBOROVÝ DEN –úterý 14.8.2007

Opět nám začíná krásný den jako včera –modrá obloha a vedro již při rozcvičce (dává zabrat :-))!

Na ranním nástupu prozrazujeme program dne a jídelníček, který vždy večer předem nadiktuje Bejbin.

Kousíček za táborem (asi 10 kroků) máme úžasný, vysoký, šiškový les, který přímo zve na šiškovou bitvu –samozřejmě, že nabídku přijímáme a hrajeme praporky –byla to skvělá akce.

K obědu máme od mistra kuchaře vynikající guláš, jdu si 3x přidat!

Polední klid trochu natahujeme, protože nacházíme ještě nějaké drobnosti a kosmetické vady.

Odpoledne hrajeme tzv. bitvu s korálky, která se protáhla až skoro do večera, ale to nám nevadí, protože stejně nikdo v táboře není. Kolik je hodin –sebrali jsme všem (2 lidem) hodinky a jiné přístroje, jsme tedy pány času na pustém ostrově my.

Večerní akcí bylo mytí v teplé vodě, takže jsme konečně po 2 dnech opět krásně voněli.

P.S. Chvalme kuchaře, žereme si jako nikde jinde...

P.P.S. Večer byl ještě táborák s různými krátkými vtipnými scénkami. Pěkné to bylo...

ČTVRTÝ TÁBOROVÝ DEN **-středa 15.8.2007**

Jsem rád, že mohu opět zapsat:

začíná další krásný den!

Mohykánští borci dnes odchází prozkoumat celý ostrov, my to však nazvěme „dvoudenka“.

Otřepaná klasika: hygiena, snídane, nástup. Po něm vyfasují výletníci jídlo, pořádně si sbalí a uhání směr Adršpašské skály, kde hodlají přespát. A tak se stalo, že máme my, vlčáci, tábor pro sebe.

Dlouho jsme nic nevyráběli, a tak se pouštíme do zhotovování ručního papíru –trháme noviny, buničitou vatu, lijeme lepidlo atd. Trochu se nám to protáhlo i přes oběd, a tak musíme pokračovat po poledním klidu.

Poté jsme se vrhli na přípravu dřeva na večerní oheň, který bude slavnostní –rozloučíme se definitivně s letošní sezónou. Nejen však k večernímu ohni potřebujeme dřevo –také k brutarům!

Odpoledne uteklo jako voda, večer zrovna tak. Od ohně v táborovém kruhu odcházíme za tmy,

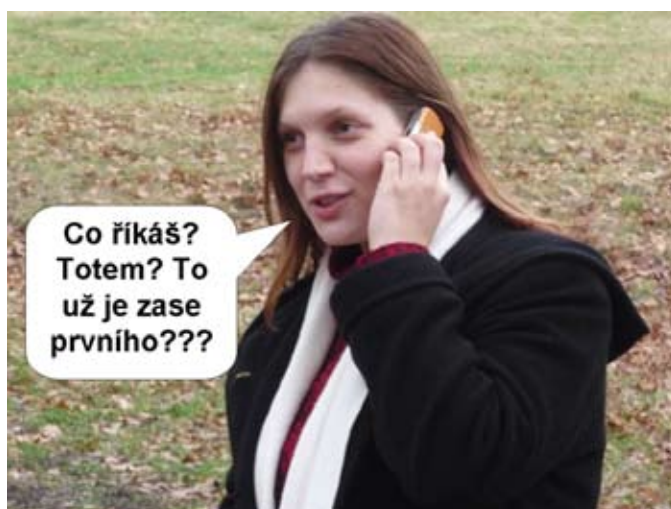
naplnění radostnými prožitky.

P.S. V noci se uskutečnila „bitva“ o velké vontství –kluci potkali Široka, strážce hlavolamu, který jim poskytl za celoroční činnost indicie k získání Vontství – dohráváme tuto hru za světla druhý den...

Zapsal Ondra (letošní zástupce vedoucího)

FOTOROMÁN

Béna dále zkouší Ondru...

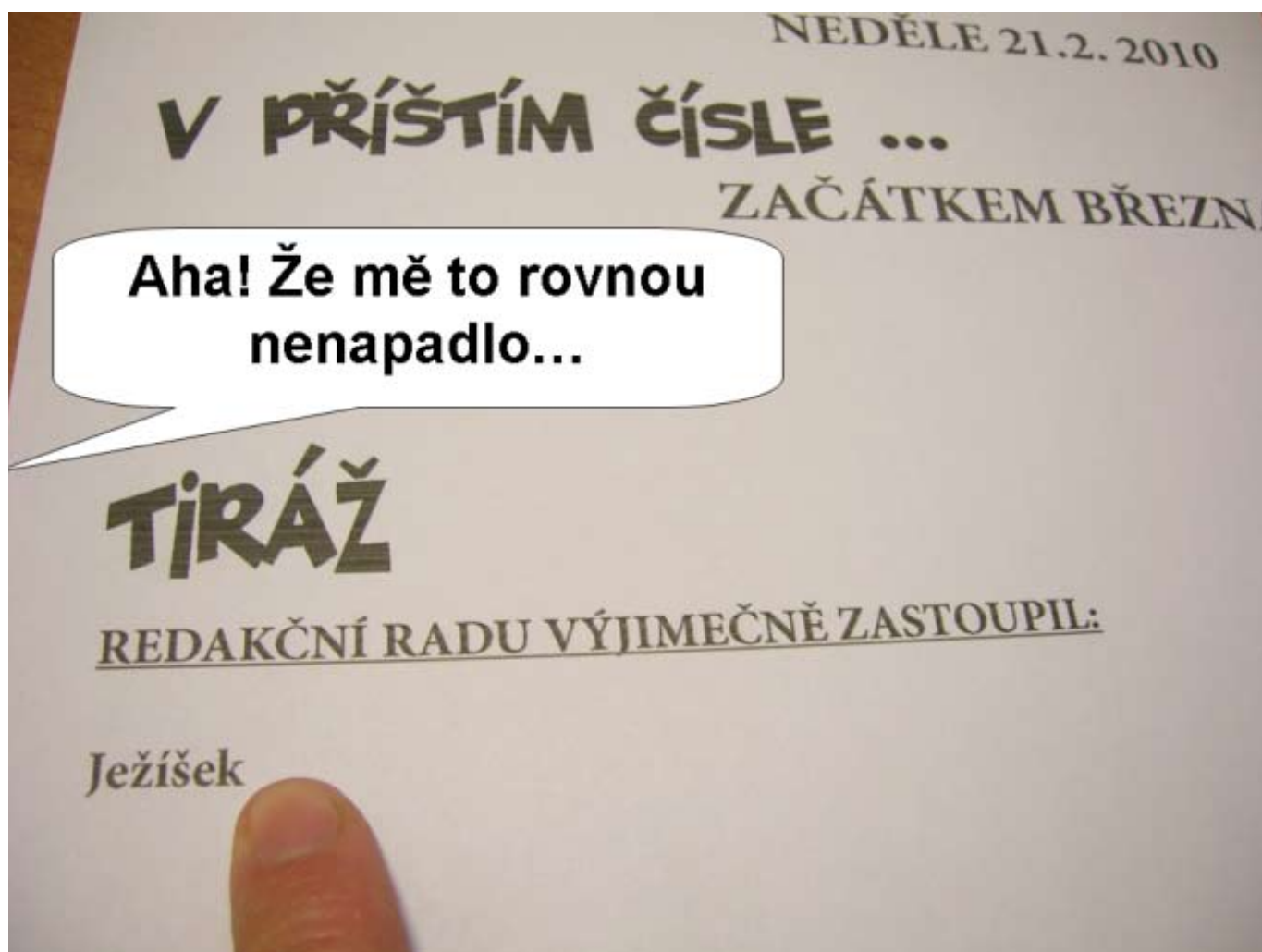

Zbývá už jenom Štaflička...

Moment.
Mrknu
ještě na
tiráž. Pak
snad
budeme
mít jasno.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA

KONCEM ÚNORA

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE - V BŘEZNU

ZPRÁVA ZE SNĚMU
ZÁPIS Z TŘÍKRALOVÉ SBÍRKY AJ.

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Petr Lukášek, Verča Bělinová, Lenka Slavíková, Verča Štaffová, Petr Beneš, Šárka Šteflová, Jiří Novák, Petra Kochová a další

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Petr Poláček, Václav Pavel a další

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Ondřej Němeček

OBÁLKA (KRESBA):

Skautská lilie - Markéta Bednářová

**Zatímco ztrácíme svůj čas váháním a odkládáním,
život utíká.**

Seneca